

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce **Z. F.,** zast. Ladislavem Ejemem, advokátem se sídlem Eliášova 998/12, Česká Lípa, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. OD 309/15-21/67.1/15109/NL, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 9. 3. 2017, č. j. 58 A 6/2016 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen *„krajský soud“*), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. OD 309/15-21/67.1/15109/NL (jednalo se o nové rozhodnutí žalovaného poté, co krajský soud rozsudkem ze dne 16. 11. 2015, č. j. 60 A 8/2015 – 29, jeho původní rozhodnutí zrušil).

[2] Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále jen *„správní orgán I. stupně“*) ze dne 12. 2. 2015, č. j. MUCL/180520/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve spojení s porušením § 6 odst. 1

písm. a) téhož zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 12. 2014 v 16:30 hodin řídil osobní vozidlo, aniž byl během jízdy připoután bezpečnostním pásem, přičemž lékařské potvrzení o zproštění této povinnosti nevlastnil. Do oznámení o přestupku žalobce jakožto obviněný uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, že si pás pouze rovnal, a oznámení podepsal.

[3] K projednání přestupku nařídil správní orgán I. stupně ústní jednání, na němž byly za přítomnosti žalobce provedeny svědecké výpovědi policistů. Na jejich konci kladl žalobce policistům otázky. Oba policisté shodně vypověděli, že na vzdálenost 5 až 7 m přes čelní sklo viděli, že žalobce není připoután, tudíž se za vozidlem rozjeli. Poté co policisté zapnuli maják, žalobce - řidič vozidla se nahnul na levou stranu a natáhnul si pás přes tělo, přitom bylo vidět, jak se jeho ruka objevuje nad ramenem a pás se natahuje k tělu. Při zastavení vozidla byl žalobce připoután. Do vozidla bylo dobře vidět, protože nemělo zatemňovací folie. Do správního spisu byly založeny jako listinné důkazy svědecké výpovědi obou policistů, fotodokumentace vozidla žalobce pořízená policisty, oznámení o přestupku a výpis z evidenční karty řidiče – žalobce. Jako podpůrný materiál byl při rozhodování užit úřední záznam o přestupku.

[4] V odvolání žalobce namítal, že vyjma výpovědi policistů není o spáchání přestupku žádný důkaz. Přiložil fotografie a videozáznamy, které podle něj prokazují, že z pozice policistů jedoucích za ním nelze vidět, zda je řidič připoután. Navrhl i provedení důkazu dotazem na Českou hydrometeorologickou stanici k počasí a viditelnosti, dále rekonstrukcí události, znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví - oční lékařství na posouzení zraku policistů, a také kamerovým záznamem z místa a doby spáchání přestupku. Dále namítal, že jeden z policistů vůči němu zakročoval již v minulosti, kdy žalobce rovněž neměl být připoután, přičemž řízení bylo zastaveno. Žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[5] Rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem, v němž krajský soud žalovanému uložil, aby se vypořádal s argumenty a důkazními návrhy žalobce. V rámci nového odvolacího řízení bylo nařízeno ústní jednání na den 13. 1. 2016 v 9 hodin, na které se nedostavil žalobce ani jeho právní zástupce. Podle protokolu o jednání se přesně v 9.16 hod. zástupce žalobce z jednání telefonicky omluvil z důvodu poruchy vozidla, přičemž mu oprávněná úřední osoba sdělila, že se může dostavit tentýž den kdykoli do 17 hodin. Zástupce žalobce reagoval dotazem, zda bude stanoven nový termín jednání, na což mu bylo odpovězeno, že je nejdříve povinen doložit náležitou písemnou omluvu. Zástupce žalobce se toho dne na jednání nedostavil. V závěru jednání bylo provedeno dokazování třemi listinnými důkazy, a to žádostí o vyjádření k záznamu z kamerového systému a vyjádření k němu ze strany majitele a ze strany městské policie, ve kterých shodně uvádějí, že záznam se uchovává pouze deset dnů, tudíž již není k dispozici. Následujícího dne byla žalovanému doručena písemná omluva zástupce žalobce z jednání a žádost o stanovení nového termínu jednání. Odůvodnění omluvy nebylo žádným způsobem prokazováno.

[6] V novém rozhodnutí žalovaný uvedl, že přestupkové jednání bylo řádně projednáno v původním odvolacím řízení a na novém ústním jednání umožnil žalobci seznámit se s nově pořízenými podklady, nicméně tohoto práva žalobce nevyužil. Žalovaný podotkl, že na novém jednání pouze prokazoval, že záznam z kamerového systému nelze jako důkaz provést. Posoudil také žalobcem navrhované důkazy v podobě

70 fotografií a 3 videozáznamů, a dospěl přitom k závěru, že tyto materiály zachycují úplně jiný děj. Za stěžejní důkazy proto nadále pokládal výpovědi policistů. Provedení dalších důkazů navrhovaných žalobcem zamítl, neboť z fotografií pořízených policisty lze rozpoznat, že viditelnost byla dobrá, oba policisté musí být pro výkon služby zdravotně způsobilí, a pokud se jedná o postup zakročujících policistů, měl žalobce možnost obrátit se v případě výhrad se stížností na jejich nadřízeného.

[7] Krajský soud se pak na základě podané žaloby nejprve vyjádřil k žalobcově námitce porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*LZPS*"), spočívající v tom, že žalovaným nebyla akceptována omluva zástupce žalobce z jednání dne 13. 1. 2016. Žalobce krajskému soudu navrhl výpověď svědka, který by důvodnost omluvy potvrdil, nicméně návrh byl zamítnut s tím, že důvodnost omluvy měl prokázat již v řízení před žalovaným. Žalobce také činil sporným text protokolu z ústního jednání, v němž je uvedeno, že bylo jeho zástupci telefonicky sděleno, že má možnost dostavit se k ústnímu jednání později. Dle krajského soudu není důvod k domněnce, že by oprávněná úřední osoba vědomě o obsahu telefonátu lhala. Žalobcovou neúčastí na jednání navíc nebyl ovlivněn výsledek řízení, neboť s důkazy byl již řádně seznámen na předchozím jednání. Krajský soud k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „*NSS*"), ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 29, a uvedl, že materiálním předpokladem pro použití § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*s. ř.*") je změna důkazní situace, s níž nebyl žalobce seznámen.

[8] Dále krajský soud uvedl, že výpovědi policistů se zásadně považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení. Správní orgán přitom nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání stranu označil za nevěrohodnou z povahy věci. Dokazování ve správním řízení stojí na zásadě volného hodnocení důkazů, která sice dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv, nicméně to musí činit tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí nenastaly. Žalobce sice vyjádřil pochybnosti o tom, co zasahující policisté mohli či nemohli vidět, avšak nezmiňoval, že by některý z policistů měl důvod být proti němu zaujatý či měl snahu jej záměrně poškodit. K opětovnému výslechu policistů krajský soud nepřistoupil, neboť žalobce byl jejich výslechu přítomen a kladl jim otázky.

[9] Skutková verze žalobce nebyla dle krajského soudu ničím potvrzena. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal se všemi navrhovanými důkazy a přesvědčivě zdůvodnil, proč důkazy neprovedl. Žalobcovo tvrzení, že fotografie pořízené policisty mohly být upravovány, považoval krajský soud za nepodložené spekulace.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[10] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*") z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*"). Konkrétně namítal, že se jeho zástupce z jednání omluvil ještě v den jeho konání a požádal o jeho odročení, přičemž omluvu i žádost opakoval dopisem doručeným žalovanému následující den. Závěr krajského soudu, že důvodnost omluvy měl prokázat již v řízení před žalovaným, je nesprávný, neboť žalovaný ještě téhož dne, kdy se konalo ústní

jednání, ve věci rozhodl a nepočkal ani na zmiňovanou písemnou omluvu, přičemž odvolání proti takovému rozhodnutí není možné. Dle stěžovatele není pravda, že jeho zástupci bylo sděleno, že má možnost dostavit se k jednání později. Stěžovatel ani jeho zástupce nemůže být připraven o možnost dostavení se k jednání, z něhož se jeho zástupce omluvil a o jehož odročení žádal. Žalobci nebyla telefonicky sdělena možnost dostavit se k jednání později, a i kdyby byla, bylo by to v rozporu se zákonem.

[11] Stěžovatel dále nesouhlasil se způsobem, jakým krajský soud posoudil věrohodnost výpovědi policistů, neboť v posuzované věci existuje důvod posoudit jejich výpovědi jako nevěrohodné. Nebylo vyhověno ani žádnému z dalších stěžovatelových návrhů na provedení důkazů a krajský soud, aniž tyto materiály shlédl, pouze nesprávně konstatoval, že žalovaný zhodnotil stěžovatelem předložené fotografie a videozáznamy tak, že zachycují jiný děj a nemohou zvrátit svědecké výpovědi policistů. Fotografie pořízené zakročujícími policisty zachycují situaci až po kontrole policisty bez osoby žalobce. Úřední záznam policistů pak není důkazem o tom, že se stěžovatel dopustil přestupku.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016 a na své vyjádření k žalobě ze dne 2. 5. 2016 a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je přípustná. Stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se totiž svojí povahou o vadu tak závažnou, že by se jí musel zabývat z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve v případě, že je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105).

[16] K problematice nepřezkoumatelnosti existuje četná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008 či ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Za nesrozumitelná lze obecně považovat rozhodnutí, jejichž výrok je vnitřně rozporný nebo nevhodně formulovaný tak, že rozhodnutí ve svém důsledku nikoho nezavazuje, dále rozhodnutí, u nichž nelze rozlišit výrok od odůvodnění, či rozhodnutí, z nichž není patrné, kdo je adresátem apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (typicky pokud soud

opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, zjištěné v rozporu se zákonem anebo pokud není zřejmé, zda vůbec v řízení nějaké důkazy byly provedeny).

[17] Opakovaně se zdejší soud vyslovil i k minimálním kvalitám, které musí vykazovat odůvodnění soudního rozhodnutí. Například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, uvedl, že rozsah povinnosti dostatečného odůvodnění se *„může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“ Obdobně se zdejší soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaném pod č. 2070/2010 Sb. NSS, kde nadto uvedl, že *„[s]oud, který se vypořádává s (...) argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“*. Na základě těchto výchozích úvah tedy zdejší soud uplatněný důvod kasační stížnosti posuzoval.

[18] Z výroku napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že jím došlo k zamítnutí žaloby stěžovatele. Z odůvodnění tohoto rozsudku je pak bez potíží seznatelné, z jakých důvodů krajský soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné. Ostatně se závěry krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje, což by při nesrozumitelnosti napadeného rozsudku či absenci odůvodnění nebylo z povahy věci ani možné. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není opodstatněná.

[19] V dalším se Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivými námitkami, které by bylo možno podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[20] Nejvyšší správní soud se předně neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že žalovaný ve věci rozhodl ještě během dne konání ústního jednání. Z rozhodnutí žalovaného je nepochybné, že bylo vydáno dne 21. 1. 2016, tj. osm dní po ústním jednání, a současně sedm dní po doručení písemné omluvy zástupce stěžovatele z jednání žalovanému. Tuto skutečnost ostatně potvrzuje i sám stěžovatel, který podal kasační stížnost směřovanou *„proti rozhodnutí KS (...), jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí (...) ze dne 21. 1. 2016“*.

[21] Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích účinného v době vydání napadeného rozhodnutí lze přestupek projednat v nepřítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže se odmítne k projednání dostavit, ač byl řádně předvolán, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. K náležitosti omluvy se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015 - 20, v němž uvedl, že *„[a]by šlo o náležitou omluvu, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důležitý důvod, pro který není možná účast na ústním jednání. Řádné doložení důvodů omluvy je na tom, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné u omluvy splnit požadavek na to, aby byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky, která v účasti na jednání brání.“*. Zda se jedná o důležitý důvod, posoudí správní orgán v rámci správního uvážení (viz rozsudek NSS dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66). Pokud shledá omluvu nedůvodnou, není povinen o tom toho, kdo se omlouval vyrozumět (viz rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014 – 26).

[22] Ze správního spisu je seznatelné a mezi účastníky nesporné, že stěžovatel byl prostřednictvím svého zástupce k ústnímu jednání řádně předvolán a byl vyzván k uplatnění svých práv podle § 36 s. ř. Zástupce stěžovatele důvodnost svojí omluvy v řízení před žalovaným neprokázal. Důkazní břemeno ohledně prokázání důvodnosti omluvy přitom leží na osobě, která omluvu podává (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25). Omluvu z jednání tedy nelze považovat za náležitou ve smyslu § 74 zákona o přestupcích.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že stěžovatel měl důvodnost omluvy dokládat již v řízení před žalovaným. Návrh stěžovatele na doplnění dokazování výslechem svědka, který by potvrdil důvodnost omluvy jeho zástupce z jednání, nemohl krajský soud akceptovat, a to ani za předpokladu, že by tento důvod nedostavení se k pohovoru byl případně uznán za důležitý a učiněný bezodkladně. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ani jeho zástupce se v řízení před žalovaným nepokoušeli prokázat důvodnost omluvy, neměl žalovaný důvod nařizovat nové ústní jednání. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s právními předpisy a se zjištěným stavem věci. Jednání, resp. opomenutí stěžovatele (či jeho zástupce) nelze žalovanému přičítat k tíži.

[24] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, že krajský soud nijak nehodnotil porušení stěžovatelova práva dle čl. 38 odst. 2 LZPS, neboť rozhodnutí krajského soudu obsahuje poměrně rozsáhlou pasáž, ve které dopodrobna popsal, v čem porušení daných ustanovení spočívá, a rozebral, z jakých důvodů porušena nebyla. Se závěrem krajského soudu, že k porušení těchto ustanovení nedošlo, se zdejší soud plně ztotožňuje. Osobní účast na ústním jednání o přestupku je právem, které může obviněný z přestupku realizovat, a to i prostřednictvím svého zástupce. Správní orgán musí dostát své povinnosti řádně obviněného předvolat, což v daném případě učinil. Řádně neomluvenou neúčastí na ústním jednání se stěžovatel připravil o možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v řízení před žalovaným. Této skutečnosti si měl být vědom nejen proto, že byl zastoupen advokátem, ale především jej žalovaný v předvolání k jednání řádně poučil o možnosti projednat přestupek v jeho nepřítomnosti (viz rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2012, č. j. 6 As 29/2013 - 87).

[25] Co se týče stěžovatelem rozporovaného tvrzení, že jeho zástupci bylo telefonicky sděleno, že se může dostavit na jednání později, Nejvyšší správní soud se i v tomto případě ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že *„nemá žádný důvod domnívat se, že by oprávněná úřední osoba, která vypracovala protokol o ústním jednání konaném dne 13. 1. 2016, vědomě lhala o obsahu telefonátu, který téhož dne vedla se zástupcem žalobce.“*. Pokud by navíc zástupce stěžovatele v souladu s § 74 zákona o přestupcích svoji omluvu řádně doložil, bylo by povinností žalovaného stanovit nový termín jednání. K tomu je ještě třeba zdůraznit, že k porušení § 36 odst. 3 s. ř. může dojít pouze tehdy, pokud, *„skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví.“* (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 29). Podklady pro rozhodnutí žalovaného však byly na předmětném ústním jednání doplněny pouze o listiny, které prokazovaly, že stěžovatelem navrhovaný důkaz nelze provést. Žalovaný tak při svých úvahách o skutkovém stavu vycházel z důkazů, se kterými byl stěžovatel již dříve řádně seznámen a k nimž měl možnost se vyjádřit. Neúčast stěžovatele či jeho zástupce na jednání tak neměla na výsledek řízení vliv.

[26] Pokud se jedná o posouzení věrohodnosti výpovědí policistů, krajský soud vycházel z judikatury zdejšího soudu. Tato v obecné rovině zdůrazňuje, že o věrohodnosti výpovědi policisty není důvod pochybovat, neplyne-li z okolností konkrétního případu, že má zájem na výsledku přestupkového řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 68). Svědecké výpovědi policistů tedy nelze chápat jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody (viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Postih stěžovatele za přestupek je opřen právě o svědecké výpovědi policistů. Ty byly podány dostatečně určitě, a nevyplývá z nich žádná významná pochybnost o nezaujatosti policistů. Skutečnost, že jeden z policistů proti stěžovateli již v minulosti zasahoval, nelze samu o sobě považovat za důvod k nevěrohodnosti jeho výpovědi. Policistovi nelze přičítat k tíži, že jednal v souladu se svou povinností policejního orgánu, tj. že zasáhl proti podezřelému ze spáchání přestupku, byť se jednalo o podezřelého, proti kterému již v minulosti zasahoval. Posoudit výpověď policisty jako nevěrohodnou by bylo možné tehdy, pokud by při kontrole postupoval vůči stěžovateli způsobem naznačujícím zaujatost [např. pokud by provedl neopodstatněnou důkladnou kontrolu poté, co stěžovatel odmítl projednání přestupku v blokovém řízení (viz rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 68)]. V daném případě byla kontrola stěžovatele opřena o konkrétní podezření ze spáchání přestupku. Při provádění kontroly policista nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákrokem a nezavdal jakoukoli příčinu k domněnce, že je vůči stěžovateli zaujatý. Ostatně ani stěžovatel žádnou takovou konkrétní skutečnost nenamítal. Ve shodě s krajským soudem shledal i zdejší soud výpovědi policistů věrohodnými, a dospěl tak k závěru, že žalovaný při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

[27] Jako nedůvodnou posoudil Nejvyšší správní soud i námitku, že krajský soud nevyhověl žádnému z dalších důkazů navrhovaných stěžovatelem. V této souvislosti zdejší soud zdůrazňuje, že podle § 52 s. ř. není správní orgán návrhy stěžovatele vázán, jeho povinností je však provést vždy důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Hodnocení důkazů je čistě věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Kritériem této zásady jsou principy logiky a náležitý popis způsobu hodnocení důkazů v odůvodnění správního rozhodnutí. Oba tyto požadavky rozhodnutí žalovaného splňuje, v jeho odůvodnění jsou správně posouzeny rozhodující skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Krajský soud tedy postupoval správně, když vyšel ze spisem doloženého skutkového stavu zjištěného správními orgány.

[28] K námitce stěžovatele týkající se důkazní síly fotografií pořízených policisty a úředního záznamu o přestupku pak Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud ani žalovaný z fotografií neusuzovali, zda byl či nebyl stěžovatel za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Předmětnými fotografiemi bylo prokazováno, že byla při zásahu policistů dobrá viditelnost, a že policistům nic nebránilo ve výhledu do vozidla stěžovatele. Úřední záznam pak nebyl jako důkazní prostředek vůbec užit. Souladně s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu správní orgán I. stupně provedl výslechy obou policistů, které byly užity jako důkazní prostředky namísto úředního záznamu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publikovaný pod č. 1856/2009

Sb. NSS, kde se uvádí, že *„[k] dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoli tento záznam“*). Ani této námitce stěžovatele tak nelze přisvědčit. V souhrnu tak lze uzavřít, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není naplněn.

[29] K uplatněnému důvodu kasační stížnosti uvedenému v § 103 odst. 1 písm. a) pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel beze zbytku brojil proti skutkovým okolnostem věci, a ani v jediném případě nenamítal nezákonnost, která by spočívala v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Tuto námitku tedy Nejvyšší správní soud shledal taktéž nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[31] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující běžnou administrativní činnost. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. března 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu